

Un valencià, Antoni Valcaneras, va enfrontar-se al campió d'Europa de 1983. Les seues opinions sobre el campionat i sobre la situació d'aquest esport al País Valencià desvelen problemes i apunten solucions.

Cal esperar millors resultats per al 1985

Vint-i-quatre països han participat en aquest últim Campionat d'Europa Júnior de Judo, celebrat a Puerto Real (Cadis) de l'1 al 4 de novembre. De les 28 medalles en joc (7 d'or, 7 d'argent i 14 de bronze), 20 han estat guanyades pels països del bloc de l'est, entre els quals han destacat l'URSS i la República Democràtica Alemanya.

Entre els països del bloc capitalista, la primera potència ha estat França, que fa uns dies ja s'havia proclamat campiona d'Europa sènior per equips, en una final on guanyà la mateixa Unió Soviètica. En aquests països (i en uns altres que no hem anomenat), doncs, l'estructura esportiva és més funcional, més vàlida que no en l'Estat espanyol.

Els altres, els que arriben a ser primeres potències en qualsevol esport, comencen a treballar bé, a plantejar-se bé les coses respecte als esportistes. A més, a nivell d'elit, inverteixen més esforç i més diners.

Només si considerem així les coses, conscients que en aquest estat un esportista triu malgrat

Campionat d'Europa Júnior de judo

l'administració que li ha tocat en sort i no gràcies a ella, podem entendre el valor real dels resultats aconseguits pels judokes espanyols en aquest Campionat d'Europa: dos quarts classificats, el galleg Vitorino González i el madrileny Raúl Osuna, els quals, si bé tingueren una brillant actuació, no aconseguiren per ben poc una medalla continental.

Pel que fa al nostre representant, el valencià Toni Valcaneras, s'enfrontà en primera ronda al campió d'Europa de l'any anterior, que el derrotà per immobilització. La repesca —sistema pel qual tots els que han perdut amb un semifinista tenen una altra oportunitat de combatre entre ells per a optar al bronze— l'enfrontà amb el representant d'Hongria. El combat començà ben encaminat, i Toni —amb una

tàctica ben estudiada— portava clarament la iniciativa, fins que va cometre un error que li costà el combat (de nou per immobilització) i valgué a l'hongarès l'accés al bronze.

Vam tenir l'ocasió de parlar amb ell moments després d'acabar el combat.

P.-Toni, ¿mala sort o és impossible guanyar aquests homes?

R.-Ni una cosa ni l'altra. Jo no crec que siga impossible, però els combats es perden per causes distintes a la simple mala sort.

P.-¿Quines són aquestes causes?

R.-Doncs, poc entrenament —en comparació a la quantitat, la qualitat i les condicions d'entrenament de què gaudeixen els judokes d'altres països— i poca

experiència internacional, fonamentalment.

P.-Hi ha la circumstància que el seleccionador estatal, Salvador Gómez Blanch, es també valencià. ¿Et suposa això cap privilegi?

R.-En absolut, ni considere Salvador capaç d'actuar amb favoritismes, ni jo els acceptaria si n'hi havia.

P.-¿Podem esperar millors resultats per a l'any que ve?

R.-Mira, tant a nivell del País Valencià com a nivell estatal, s'enfatisza el treball amb els júnior i, si les programacions s'acompleixen, jo crec que l'any que ve ens endurem alguna medalleta.

Això esperem. La cara de Toni es veu encara congestionada; potser el cansament i la desil·lusió hi contribueixen, però ell i els altres membres de l'equip ja pensen i parlen d'entrenaments, de competicions futures. Pensen en l'any vinent i, possiblement també, en la pròxima Olimpíada. I fan bé, perquè, sens dubte, hauran de suplir, amb il·lusió i sacrificis, les deficiències d'una estructura esportiva que ha demostrat ser ineficaç al llarg de molts anys i molts campionats perduts.